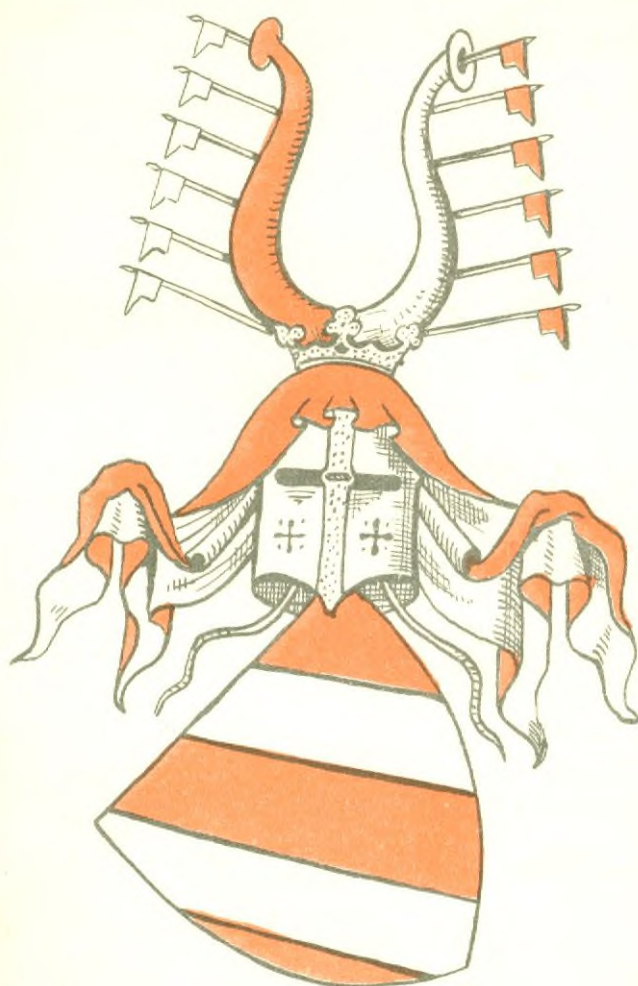

KVĚTEN 1975

30. VÝROČÍ OSVOBOZENÍ
ČSSR RUDOU ARMÁDOU

DOBROUŠKA

OBSAH:

Květen 1945	2
U Marků	2
Mezinárodní rok ženy – Josef Marek	3
Mladí, z nichž jednomu patří tato vzpomínka – Josef Marek .	4
Také zde vyvěral pramének budoucího vítězství – Josef Pancíř	6
Jak na ty dny vzpomínám – František Wünsch	9
Směr Praha – Bohumil Maršálek	10
Jeli jsme s nimi – Vladislav Balcar	11
Nikdy nezapomenu – Bohumír Pavlíček	12
U nádraží – Miroslav Čiháček	13
Kronika jara 1945	14
Oslavy 30. výročí osvobození v Dobrušce	15
Společenská kronika	16
Zprávy ZK JAS na květen	17
Program KINA 70 v květnu	18

PŘÍJEZD RUDÉ ARMÁDY DO DOBRUŠKY 10. KVĚTNA 1945

fotografoval Bohumil Vencel

Je to jeden z mnoha snímků, které uvidíte na výstavě v zasedací síni

MěstNV od 1. do 4. května 1975.

KVĚTEN 1945

Kdo dnes dokáže slovy vyjádřit atmosféru jara 1945? Vzdálené dunění děl znělo jako rajská hudba a rozechvívalo srdce každého poctivého Čecha. Radostné záblesky v očích leckteré mámy potvrdovaly, že její syn nebo manžel je již doma. Radost, tlumená obavami, co ještě provedou ti, kteří se cítili pány nad celou Evropou ve „svě tisícileté říši“, se nedala utajit.

Pak přišel KVĚTEN. Snad touha nezůstat stranou, snad teplo horoucích srdcí toužících stisknout ruku ruským bohatýrům, daly přírodě sílu. Oděna záplavou šeříkových květů nabízela svoji krásu zaprášeným, unaveným, ale radostí zářícím očím rudoarmejců. Vrátili nám víru v život, nadšení do práce v osvobozené vlasti.

„10 – 11 – 1945 goda, m. Dobruška. Nemám slov, kterými bych řekl víc než dobře. Setkání bylo takové, já jsem prožil na světě již mnoho let, byl jsem v mnoha zemích. Takové přijetí jsem ještě nezažil. Přeji československému národu štěstí, radost a zdraví. S láskou k vám plukovník F. Šibalov.“

Energické písmo osvoboditele Dobrušky se stává rozechvělým pocity válkou ošlehaného muže, který zde, daleko od svého domova, našel horoucí a vděčná srdce, nejlepší přátele.

Přečtěte si vzpomínky některých našich občanů.

U MARKŮ

Komunisté se během války scházeli u Marků v Provozské ul. čp. 303. Dnes je dům zbouraný. Volný přístup kdykoliv tam měl tehdejší předseda KSČ v Dobrušce soudruh Čiháček. Dalšími pravidelnými návštěvníky, kteří docházeli na schůzky postupně, někteří Provozskou ulicí, jiní zadem nebo od Křovic, byli soudruzi: Sojka, Štencl, Kužmiak, Hončl, Patrman z Domašína (člen ilegálního OV KSČ), Rašek z Křovic. Řídčeji se zde v domku objevovali soudruzi Boura, Bittner, Pultar, Verner ze Sudína a další. Ti docházeli dle předem stanoveného rozvrhu, nikdy najednou.

Mezi ně občas přicházel profesor gymnázia z Rychnova n. Kn. s. Barták. V noci učival přítomné soudruhy marxismu. K ránu odjížděl na kole zpět do Rychnova, aby mohl nastoupit ve škole k vyučování. Během války však dostal zprávu z Hradce Králové, že se o něm ví, že bude zatčen. Odešel tedy pracovat do Lipska, kde zahynul při leteckém bombardování.

U Marků bylo přes válku i radio, na kterém přítomní poslouchávali moskevský rozhlas.

V domku nad dílnou a pod schody byly schovány zbraně. Po roce 1945 tam byly opět uloženy a potom vydány prvnímu okresnímu štábu Lidových milicí.

Za náhradní sídlo výboru KSČ pro případ, že by domek Marků byl odhalen, byl určen domek v Novoměstské ulici. Zde tenkrát bydlel soudruh Matěj Veselý. Když ve válce začaly prohlídky bytů, odstěhovaly se k němu do truhly ze soukromých knihoven soudruhů knihy, které by byly důvodem k represáliím. Mezi nimi ročníky Světa Sovětů, spisy Gézy Včeličky i Stalinská ústava. Zůstaly tam po celou válku.

K dočasnému utlumení ilegální činnosti docházelo načas vždy po zatýkání. Čekalo se, zda zatčení nebudou vypovídat. Tak tomu bylo v roce 1940 při zatčení členů Obrany národa. Od té doby výbor KSČ v Dobrušce změnil způsob vlastní práce a přešel na systém trojek. Druhým takovým okamžikem byla doba napadení SSSR. Opatrnost ve stranické práci měla zabránit zbytečným ztrátám na životech. Přípraveny však byly i zálohy, které měly nastoupit při zatčení. Děti soudruhů do stranické práce přímo zapojovány nebyly. Dělalý spojky. O činnosti dospělých však věděly dost. V rodinách a v tomto prostředí nebezpečí se před nimi nedalo vše zatajit.

Pamětníci schůzek u Marků.

Praporečnickem KSČ v Dobrušce byl soudruh Josef Krejčí. Prapor ukrýval přes celou válku v domku čp. 480 v Poříčí.

Mezinárodní rok ženy

v době 30. výročí osvobození nebyl vybrán náhodou. Oslava je bezprostředně spojena s podílem žen na válečném utrpení, na aktivním odporu proti okupantům a navíc proti mužům o starosti s rodinou a strachem o děti i muže. Dnes po letech si vzpomínáme na naše mámy, které v dobách nejhorších byly naším útočištěm a ochranou. Dokázaly nás živit z hubených přidělů potravin, dokázaly i pomáhat postiženým. Nebály se nebezpečí, a tam, kde se členové rodin postavili do řad bojovníků proti okupantům, pomáhaly i když samy přímo do odboje nebyly zapojeny. Statečně snášely tíhu perzekuce, když jejich otcové a někdy i synové byli odvedeni gestapem.

Moje vzpomínka tedy patří našim statečným ženám. Na počátku války v roce 1939 byla zorganizována RUDÁ POMOC. Měla za úkol materiálně a někdy i finančně podporovat ty, kteří pomoc nutně potřebovali. Později se rozšířila i o připravování balíčků pro vězně. Na počátku tuto soudružskou pomoc řídil Pavel Sojka. Po jeho

tragické smrti ji převzaly ženy. Byly to především dělnice z tkalcovny na Zastavilce, několik ze Stuhy a další. Z nich si vzpomínám alespoň na některé soudružky: Krošová, Hrušovská, Jiránková, Marková, Lehká, Vomačková, Knitlová. Do této činnosti se postupně zapojovaly i ženy, které nepracovaly v KSČ.

Tato pomoc byla získávána různým způsobem, Především to byly základní potraviny, které byly od dárců hojně přiváženy z města i širokého okolí. Byly získávány i finanční příspěvky, za které se potraviny nakupovaly tam, kde nebyly požadovány přemrštěné ceny. Pomáhali zemědělci v okolních vesnicích i některé mlýny. Pamatuji se a jako kluk jsem se některých těchto výprav zúčastnil, že tyto zdroje potravin byly v Křovicích, Sudíně, na Dolech, ve Valu, Pohoří, Podchlumí, Kamenici, Pulicích, Semečnicích a jistě i v řadě dalších obcí. Dle situace byly potraviny (především obilí, mouka, chleba, povidla, umělé tuky, brambory, zelí, někdy i máslo a peníze, získané přes trojky především v závodech) rozděleny a nejpotřebnějším rodinám předávány. Balíčky do věznic a táborů byly připravovány většinou do hrnků nebo skleniček. Obsah byl upravován do vrstev tak, aby to nejhodnotnější bylo ukryto uvnitř. Navrchu byla většinou marmeláda.

Válka ověřovala charaktery lidí. Poctivé semkla a vyřadila ty, kteří zrazovali a spekulovali s bídou a utrpením ostatních.

Naše mámy čestně obstály a napsaly svou prací a obětavostí kus světlé historie v době nejkřutější.

Josef Marek.

Mladí, z nichž jednomu patří tato vzpomínka

Mezi mladými chlapci, kteří se ve válce podíleli na boji proti okupantům a účastnili se nepřímo ilegální práce, nebyli jen synové soudruhů. Byli to i jejich kamarádi. I když všechny jejich činy soudruzi vždy neschvalovali, činnost pomáhala uskutečňovat stranickou práci a ilegální akce.

Jednou z těchto nežádoucích příhod bylo na počátku okupace vylepování letáčků s rudou hvězdou a našich vlajek po Dobrušce. Po přiznání, že se odvážili tyto symboly vylepit i u domů Němců a přísluhovačů, dostali za vyučenou.

Často s velkým rizikem vozili z okolních vesnic potraviny určené pro Rudou pomoc. Doručovali letáky, které na poduškovém stroji dle textu Václava Hončla se tiskly u Marků. Originál byl vždy

okamžitě spálen, protože na kopcích by se těžko při prozrazení zjišťoval druh stroje. Tento psací stroj pocházel z tehdejší měšťanské školy.

Mladí hlídávali i při tajných schůzkách komunistů v Halíně, kam chodíval i předseda prvního ilegálního OV KSČ s. Kadaňka a další členové s. Hejzlar a Pilař. V Dolcích na cestu ke Křovicům docházel s. Rašek a Kužmiak. V Provozské stráni se komunisté scházeli se soudruhy od hor. Se s. Patrmanem z Domašína, Netíkem z Dobrého i Jaroslavem Vaňkem z Ohnišova. Tam na stráních mladí hlídkovali. Při jedné ze schůzek způsobili zbytečný poplach, když do údolí začali při vlastní zábavě házet kamení.

Mladý Mirek Čiháček, který pracoval jako skladník v továrně na zbraně v Opočně, přinášel domů části zbraní a náboje. Součástky se v dílně u Marků upravovaly, zbraně se dávaly dohromady a zkoušely v Provozské stráni. Dostávali je pak dospělí. Po Heydrichiádě byly součástky zbraní schovávány v příkopě u Opočna. V Ohnišově upravoval, zkracoval a přizpůsoboval zbraně Jaroslav Vaněk. Upravené byly schovávány do kanalizace v Ohnišově. Svými životy za tuto činnost zaplatili Josef Vaněk a Olda Langr.

Moje vzpomínka však dnes patří ještě někomu jinému. Kamarádu, staršímu nežli já, Oldovi Klenčíkovi. V době, kdy jsem se učil zámečnickem u pana Sochory, poznal jsem Oldu, výborného kamaráda. Nepřekvapilo mě, když jsem dostal příkaz, abych ho upozornil, že o jeho ilegálním držení zbraní se ví. Výstraha však přišla pozdě. Za několik dní byl O. Klenčík v roce 1943 zatčen.

Ve vězení se Olda, který byl již ženat, choval čestně. Z jeho úst se vyšetřovatelé o činnosti v Dobrušce nic nedozvěděli. Nikoho neprozradil. V květnu roku 1944 byl v Drážďanech odsouzen k trestu smrti. Byl potom převezen na čas do Bautzenu. Odtud dostala jeho rodina povolení k návštěvě. Nebyla jim však vydána do Německa propustka a tak jejich cesta byla znemožněna.

V té době jsem se v Drážďanech sešel u fy Lorenz s jeho soudem z Dobrušky Jardou Čápem, kterému jsme říkali Emil. Přes něho byla Oldovi zaslána rodinná fotografie manželky se synem, který se nedávno narodil. S Jardou Čápem jsme se dohodli, že Oldu Klenčíka ve vězení navštívíme. Dali jsme dohromady měsíční příděl potravinových lístků a já jsem odjel do Bautzenu. Ve věznici jsem byl nejdříve podroben výslechu a povolení k návštěvě jsem nedostal, i když jsem se vydával za příbuzného. Na chodbě jsem však potravinovými lístky podplatil starého dozorce „bachaře“, který mi umožnil krátkou, již nevím, zda 2 neb 3 minutovou návštěvu. Ta se uskutečnila za dvojitém „katrem“. Na Oldu jsem již čekal, když jej v poutech přivedli. Byli jsme oddělení dvojí mříží. Na několik slov, které jsem mu stačil říci, se již nepamatuji. Ukázal jsem mu foto-

grafii a potom jsme se krátce rozloučili. Dozorce fotografii Oldovi dal. Jak jsem se později dozvěděl, poslal ji Olda před popravou napět domů.

Jméno německého národa
v trestní věci proti elektrotechnikovi Oldřichu Klenčíkovi z Dobrušky,
tamtéž narozenému dne 31. ledna 1920, protektorátnímu příslušníku
t. č. ve vyšetřovací vazbě pro přípravu velezrady a j., lidový soud,
senát při svém hlavním přelíčení dne 20. května 1944, na žalobu
říšského návladního ze dne 16. března 1944, došlou dne 17. břez-
na 1944, za přítomnosti soudců:

vrchního zemského soudního rady Dr. Illera, předsedy,
komorního soudního rady Rehse,
NSKK – brigadenführera Heinsiuse,
generálmajora zemské policie Meissnera,
generála protiletectvého dělostřelectva Hauboldta,
zástupce říšského návladního zemského soudního rady
Dr. Emmericha

rozhodl takto:

Oldřich Klenčík přechovával v březnu 1943 ve větším množství zbra-
ně, municí a třaskaviny, které byly učeny k uskutečnění převratu.
Je zbaven na doživotí občanských práv. Je odsouzen k trestu smrti.

Byl popraven v Drážďanech 18. srpna 1944.

Josef Marek

Josef Páníč:

Také zde vyvěral pramének budoucího vítězství

*Motto: . . . Nebudu vás vyzývat, abyste
na této půdě čestně pracovali.
To vy víte sami. Já jenom chci,
abyste . . . předali svým dětem
a vnukům svatou památku na padlé
z ruky do ruky, od srdce k srdci.*

Jevgenij Nosov:

„Chopin, sonáta číslo dvě“

Dramatické chvíle povstání českého lidu v květnu 1945 jsme my,
skupina bývalých politických vězňů z koncentračního tábora Gribo,
soustředěná kol spisovatele Petra Jilemnického, prožívali na cestě
vedoucí přes Magdeburg, Falkenstein, Riesu, Drážďany, Děčín a
Prahu, tonoucí v záplavě vítězných československých a sovětských
vlajek. Ve skupině byli i odbojáři z Dobrušky. Míjely nás, ještě na
území poraženého nacistického Německa, bojové útvary Rudé armá-

dy – směr pohybu Praha! Litovali jsme, že nejsme při tom, kdy naši lidé po boku slavných rudoarmejců vyhánějí nacisty a dělají si svůj pořádek – dělnický, lidový.

Do Dobrušky jsme přibyli 20. května 1945. To základní, odzbrojení a vyhánění nacistů a vytvoření revolučního národního výboru, už bylo v podstatě vykonáno. Nebylo kdy se zotavovat. Mne pobízela zvědavost – zdali přišly vůbec ke slovu stranické pětky, složené z komunistů i dělníků nekomunistů, které po našem zatčení gestapem v období květen až červenec 1940 zůstaly takřka nedotčeny? Zřejmě ano, jak mne o tom, v té době pouze bleskově, mohl vypovědět soudruh Jaroslav Holanec.

A co stranická organizace?

Soudruhy Františka Marka a Matěje Veselého jsem zastihl v učňovské škole – druhý, třetí den po svém návratu. Vlastně potom každý den. Na dlouhé řeči rovněž nezbývalo. Oba byli duší stranické organizace, radili, jak postupovat při organizování společenského života – už v nových podmínkách při existenci Národní fronty. Ke slovu se dostávali i mladí, kdysi moji žáci. Udivovala mne jejich aktivita, chuť do práce. Udivovala a těšila.

A právě jim a dnes již také jejich dětem ba i vnukům chtěl bych ve dnech 30. výročí osvobození naší vlasti slavnou Rudou armádou připomenout, kde v Dobrušce vyvěral první pramének našeho vítězství v národně osvobozenéckém boji a zabezpečení socialistického vývoje v mladé, nové ČSR!

Když po Mnichovu fašistická Beranova vláda zakázala naší KSČ všechnu činnost, přešla celá strana disciplinovaně a spořádaně, jako jediná politicky organizovaná síla, do ilegality. Také dobrušská místní organizace KSČ tak postupovala. Znovu přeskupila svoje síly, ustavila v závodech důvěrníky, kolem nichž se seskupovaly trojice dělníků, komunistů i nekomunistů, o kterých se vědělo, že podporovali stranu a souhlasili s jejími revolučními cíli. Hlavní současný úkol zněl: usilovat o vytvoření jednotné lidové protifašistické fronty a prostřednictvím ilegálního tisku přesvědčovat lidi k důvěře v SSSR a v socialistickou budoucnost a vést je k odporu proti německému fašismu i těm, kteří jej u nás mnichovskou zradou připravili.

Po 15. březnu 1939 už nebylo ilegálnímu OV KSČ, okrese Nové Město n. Met. zatěžko neprodleně činem reagovat na provolání I. ilegálního ÚV KSČ a vytvořit síť ilegálních ozbrojených buněk – trojek přímo v závodech. Přibyl nám úkol opatřování zbraní, výbušniny a bezpečně je uskladnit, organizovat Rudou dělnickou pomoc hlavně na podporu rodin zatčených soudruhů, připravovat sabotáže, rozvinout zpravodajskou činnost atd. Úkolem organizovat ozbrojené trojky pověřilo ilegální okresní vedení strany s. Oldřicha

Hnatowicze. Mně svěřilo funkci okresního velitele těchto ozbrojených stranických složek.

Postupovali jsme přísně konspirativně. Kdo by byl tušil v té zlé době protektorátního temna, že revoluční dělnický štáb se schází v domě č. 303 u Marků v Provozské ulici, kde spolu s členy ilegálního OV KSČ a vedení místní organizace KSČ Dobruška, soudruhy Václavem Hončlem, Josefem Čiháčkem, Františkem Markem, Josefem Pancířem, Josefem Bittnerem a Pavlem Sojkou, sedával v koutku i patnáctiletý Pepík Marek a také se učí revoluční abecedě. Kdo by v tom proletářském dvojdomku hledal revoluční štáb? Tím méně kdo věděl, jakou ten nebo onen z nás má stranickou funkci. Nevěděli to ani bývalí důstojníci z povolání, když získávali pro ilegální Obranu národa – tehdy výhradně orientovanou na londýnské ústředí – záložní důstojníky. Tak se souhlasem ilegálního okresního stranického vedení vstoupil do ON soudruh Hnatowicz a já. A to s úkolem přetvořit závodní trojky na pětky, to podle systému ON, ale POUZE JE NÁPOJIT (prostřednictvím O. Hnatowicze). Straně šlo o to, aby bylo zajištěno a postupně se upevňovalo stranické vedení všennárodního ozbrojeného boje, aby strana přesto měla zabezpečenu akční samostatnost a aby do stranických ozbrojených sil nepronikli případně ti, kteří by mohli zneužít své velitelské funkce proti zájmům dělnické třídy. (Obrana národa se ustavovala v novoměstském okrese v polovině r. 1939).

Později jsme s uspokojením uvítali názor plukovníka – generála in memoriam Josefa Petříka, designovaného oblastního velitele ON, s nímž jsem se ve funkci v ON stýkal, že „ve střední Evropě bude rozhodovat Rudá armáda, tudíž naše cesta, jako jediná, je po boku Sovětského svazu“. Svě přesvědčení opíral tento čestný důstojník o důvěrná sdělení svého přítele, dr. Zdeňka Fierlingera, tehdejšího vyslance ČSR v Moskvě.

Zmínil jsem se o učení revoluční abecedy. Nemohu opominout, že pro řízení a provádění stranické agitace jmenoval ilegální ON KSČ tříčlenný agitační štáb ve složení: soudruzi Václav Hončl, Oldřich Hnatowicz a Josef Pancíř, a že „u Marků“ v domě č. 303 se již dříve jmenovaní soudruzi z ilegálního OV a vedení místní organizace KSČ v Dobrušce školili v minimu Leninova učení, jako nezbytnému předpokladu správného vedení příštích bojů. Vedoucím školení byl soudruh Hončl. Výborný učitel marxisticko-leninské teorie. Získával si vážnost, úctu a bdělou pozornost šíří a hloubkou teoretických znalostí i dlouholetou revoluční praxí a promyšlenou metodou.

Předpokládali jsme, že gestapo může jednou udeřit i na nás. Zejména poté, když jsme se napojili na nekomunistický odboj, kde se stěží mohlo předpokládat, na rozdíl od stále perzekvované KSČ

za buržoazní republiky, nějaká, byť minimální zkušenost v konspirační činnosti. Domnívali jsme se správně. Úder přišel shora. Nejprve v únoru 1940 na organizaci Obrana národa a přidružený další nekomunistický odboj. Později v červnu 1940 i na ilegální KSČ. Do našich závodů se však gestapo nedostalo. Nikdo z nás, zatčených, mu nedal příležitost tam proniknout.

Gestapo nedostalo příležitost rozmetat ono revoluční hnízdo v dnes již neexistujícím domku čp. 303 na Provozské! Vzpomínám, že když mimo jiné gestapáci vyslýchali také mou manželku, zda něco ví o schůzích komunistů, kdesi v Dobrušce za kostelem, (což asi znali z udání některého konfidenta), vypovídala naštěstí shodně se mnou: „Za kostelem přece bydlíme my, Pancířovi. Tam za mým mužem, učitelem, často chodívalí rodiče žáků. Do těchto věcí jsem se mužovi nikdy nepletla.“

Gestapo, jak předpokládáme, už dále nepátralo Osádka domku a téměř neporušená síť stranických buněk v závodech přechaly, stále v revoluční aktivitě a pohotovosti, celou éru hanebného protektorátu a mohly v dobrušském KVĚTNU 1945 sehrát svou, dnes už historickou úlohu.

Želíme ztráty krásných lidí, soudruhů a přátel, které nacisté popravili a umučili, těch, kteří byli jejich přímou či nepřímou obětí. Utěšuje nás vědomí, že jejich oběti nebyly marné.

Kdyby tak mohli spatřit dnešní omládlou krasavici – SVOU DOBRUŠKU!

Jak na ty dny vzpomínám

Májové dny v pětáctýřicátém roce řadím k několika osudově významným, šťastným dnům ve mém životě. Bylo mi 31 let a nabyl jsem už před válkou marxistický světový názor. A v těch dnech a hodinách nejen v Praze, ale všude a také u nás, očekávali příchod Rudé armády. Její vítězství bylo vítězstvím sovětského lidu, vítězstvím marxistického učení nad německým fašismem. Šťastný závěr střetnutí armád starého a nového světa nám probíhal před očima i na našem dobrušském náměstí Sledovali jsme jej z oken radnice, kterými jsme co chvíli koukali a odtrhovali oči od prvních úkolů, které jsme museli řešit když „vláda věcí našich“ přešla do rukou lidu. Očekávali jsme příchod prvních jednotek Rudé armády.

Od minulého dne se trousily Dobruškou do hor zbytky zdecimovaných německých vojsk. Po poledni jsme byli vyrušeni střelbou a hned nato projela od Solnice kolona tanků, obsazených jednotkou SS. V Solnické ulici stříleli po rudých praporech na bývalém

hostinci „U Tomášů“. Po malém zaváhání zahrnula u radnice směrem k Opočnu. Chlapi měli zbraně namířeny ke střelbě a byl na nich patrný vztek i strach zároveň.

Později odpoledne přijel průzkum a druhý den první oddíly ruďoarmejců. Šťastně jsme si oddechli. Na radnici jsme pak uvítali prvního oficiálního představitele Rudé armády, plukovníka Šibalova, rozložitého padesátníka s dobráckým úsměvem. Oddíly sovětské armády proudily pak Dobruškou ještě další dva dny. Vojáci byli unavení, upocení, uprášení, tváří různých typů. Pro některé z nich ještě válka neskončila, mnozí později doma začínali život znova za daleko tvrdších podmínek nežli my. Z očí jim však hleděla radost a srdečně opětovali nadšené vítání našich lidí.

S důstojníky Rudé armády jsem se setkal ještě několikrát. Naposledy v této době v závodě A. Lorenz. Závod patřil Němcům a stal se válečnou trofejí Rudé armády, která do závodu dosadila svoje hlídky. V červnu se pak k nám dostavili zástupci velitelství sboru, které mělo sídlo v Českém Meziříčí a předali závod před celým kolektivem zaměstnanců do našich rukou jako dar sovětské vlády. Ve svém projevu nám kladli na srdce, abychom převzatý závod dovedli k rozkvětu ve prospěch pracujících a celé vlasti. Projevili důvěru, že to dokážeme a my jsme slíbili jim i sobě, že nebudeme litovat svých sil.

Radost z národního a státního osvobození, kterou nám v májových dnech 1945 přinesla Rudá armáda se u nás, mladých proletářů, násobila nadějími na vybudování spravedlnější socialistické republiky. Bylo štěstím naší generace, že se budování této republiky aktivně účastnila, že se naše naděje, po překonání mnoha úskalí, díky naší straně splnily.

František Wunsch

Směr PRAHA

..... Vzpomínám si, jak Němci utíkali z našich hor před postupující Rudou armádou. Jedna skupina „nepřemožitelné armády“ se utábořila na Dobytčím trhu. Hned na to bylo vyhlášeno stanné právo. Nevědělo se proč. Na jedné straně se lidé těšili, že tak Němci učinili ze strachu před Sověty, na druhé straně měli však i strach, co fašisté zamýšlejí. Němci hlídkovali a tak nebylo možné se sejít. V Domašínské ulici směrem k Příčnici pro výstrahu vystřelili.

Každý z nás čekal co bude dál, co přinese noc. Tajně jsme se těšili, že Němci do rána z města zmizí. To se nám také potvrdilo. Zmizela německá posádka i lazaret. Zůstalo jenom několik hlídek, aby udržely pořádek.

Lidé se nemohli dočkat odchodu Němců. Každého pálily německé nápisy, viditelné znaky naší poroby. Proto již 5. května 1945 je začali lidé sundávat. Na domech zavlály naše a někde i rudé prapory. Rozcestníky se začaly přemalovávat tak, že na zatřené německé nápisy se psaly azbukou směrovky, aby Rudá armáda mohla rychleji pokračovat cestou ku Praze. Ale Němci ukázali svoji moc. Vyhrožovali zastřelením a donutili občany, aby sundali vlajky a obnovili německé nápisy na veřejných budovách.

Jak jinak vypadali o tři dny později. Od Solnice přijížděla Rudá armáda, Kostelní ulicí ujížděli do zajetí k Američanům Němci. Jakmile zjistili, že jsou před nimi sovětská vojska, seskákali z aut, přitiskli se ke zdi a ani nedutali. Celí popelaví od strachu se krčili za jásajícími občany. Ta tam byla jejich rozpínavost a sebevědomí.

Radost, s jakou naši občané vítali armádu – osvoboditelku, tu nedovedu popsat. Něco takového se musí prožít . . .

Bohumil Maršálek

Jeli jsme s NIMI

. . . když nasedali za volanty nákladních vozů v Opočenské ulici, měli jsme všichni společné přání. Jet s nimi. Jet s Rudoarmejci až do Prahy. Radostných dojmů a pocitů bylo tolik, že se z nás žádný dvakrát nerozmýšlel. Bylo nám kolem 19 let . . .

A tak, když nastartovali motory, naskočili jsme k překvapení řidičů ke dveřím vozů. Brzy jsme však dostali jemný pokyn, že bráníme ve výhledu a tak jsme zalehli na blatníky kapoty. Nepohodlí při jízdě ustoupilo skutečnosti, že jedeme se sověty na Prahu. V Opočně jsme zažili přivítání na ověčeném náměstí. Konvoj aut zastavil, my jsme si hlídali „svá“ místa na blatnících. Pokračovali jsme v jízdě dál, ale cestou jsme vycítili, že nás šofér moc rád nevidí, protože pozice nebyla bezpečná. Konvoj zastavil v Bolehošti a tam pro nás cesta nečekaně skončila. Zprvu jsme si mysleli, že vojáci mají přestávku na oběd, ale pak jsme se dozvěděli, že musí vyčistit bolehoštské lesy od zbytků Němců – esesmanů.

Dostali jsme na srozuměnou, že se máme vrátit domů, což nám v té chvíli dělalo dost starostí. Bylo nás pět a vedl nás Láda, který jediný z nás měl pušku. Postupovali jsme jako vojáci v zástupu krajem příkopu, kryjíce se řídcí osázeným stromovím. Oddechli jsme si až před opočenskou oborou, i když skutečný důvod k tomu právě zde nebyl. Později jsme se dozvěděli, že i v oboře byli ukryti Němci.

Bylo již navečer a rodiče byli rádi, když jsme se vrátili domů zdraví.

Tak skončila naše touha jet až do osvobozené Prahy . . .

VI. Balcar

Nikdy nezapomenu

..... Kolem 5. května 1945 bylo v Dobrušce vzrušení a napětí. Očekávaly se události příštích dnů. Předpokládalo se, že se zde sejdou dvě armády a byly obavy, jaká z toho vznikne situace. Sešel se také národní výbor a začaly se objevovat prapory.

Když se přiblížil 10. květen, hovořilo se, že ve Sněžném jsou esesmani a že tam hoří. Máme v obci příbuzné a tak jsem vzal kolo a ujížděl ke Sněžnému. V Provozi jsem potkal dva vlasovce. Ti mi chtěli prodat koně. Měli jen jediný zájem – jak daleko jsou Američané. Ukázalo se však, že zprávy o Sněžném byly planým poplachem. Od Olešnice jeli dolů k Dobrušce rudoarmějci. Přidal jsem se k nim. Dlouho jsem jim však nestačil. Cestu lemovaly zbytky výstroje německé armády, tu a tam se potulovali koně.

Když jsem konečně dorazil domů, čekalo mne příjemné překvapení. U nás v baráku bylo asi 7 sovětských vojáků. Byl to nějaký zásobovací oddíl, asi štáb, s majorem v čele. Očistili se a umyli a potom se dali do jídla. Přinesli si také nějaké víno a tak bylo i veselo. Já jsem vytáhl harmoniku a ze samé radosti se mi prsty rozběhly po klávesách. Jeden mladý svobodník, byl až z Vladivostoku, se dal do tance s hezkou sousedkou. Jak se ukázalo, nebyl jen výborným tanečníkem. Znal dobře naši abecedu. Chvilí luštili mapy a potom se kvapem loučili. Měli být v určitou hodinu v Hradci Králové, aby se připojili k jednotkám směřujícím ku Praze.

Ve městě byl také německý lazaret. Když Němci slyšeli od hor střelbu, ptali se, jak je to daleko. Pobuřovali se, proč je dali tak blízko k frontě. Snad ani nevěděli, že se prostor, kde ještě panují, velmi rychle zmenšuje. Z 8. na 9. května se z Dobrušky odporoučeli tak rychle, že zde zapomněli i některé své mrtvé. Šli jsme se s nimi rozloučit. Oni nás však nějak nemohli pochopit a moc se zlobili, když jsme se jim smáli do očí.

U nás ve městě se již nestřílelo. Němci byli v kasárnách odzbrojováni. A pak hezky pěšky zpátky do Sovětského svazu, aby tam obnovili, co zničili. Bylo to však málo za to, co udělali. Kolik padlo lidí, které nikdy a nikdo nenahradí. A toho materiálu, který byl zničen.

Na 10. květen 1945 nikdy v životě nezapomenu. Byly to krásné chvíle. Po tolika letech nesvobody vidět jak končí německé „úhybné akce“ od Stalingradu až do Berlína, jak esesáci utíkají tryskem k Američanům. Tak skončilo jejich rčení: „Ještě pár vlomů a půjdeme domů“. Tak skončil sen o vyhlazení českého národa. Nikdy nepřestanu být vděčný našim osvoboditelům.

Bohumír Pavlíček

U nádraží

V dobrušských kasárnách byla umístěna německá posádka a z tehdejší obecné školy byl zřízen vojenský lazaret. Začátkem května 1945 dostali Němci rozkaz evakuovat kasárna i lazaret. Na nádraží byl přistaven vlak, složený většinou z nákladních vozů. Do nich byli převáženi ranění němečtí vojáci a také posádka. Lidé v radostném očekávání konce války a odchodu Němců chodili k nádraží pozorovat, jak kvapně vagónují vše, co mohli a co stačili. S nimi se k odchodu chystala i Němka Kuderová, která hospodařila v obchodě pana Ledeče na náměstí.

Samozřejmě, že se tyto události neobešly bez projevů radosti našich občanů a také poznámek: „Ať už táhnou . . . “ a podobně. Tyto projevy německé vojáky popudily. Hlídky, které stály u vagónů nabily na ostro pušky a začaly postupovat proti lidem, stojícím na chodníku proti nádraží. Vojáci začali na lidi křičet, aby okamžitě odešli, nebo že budou střílet. V tom davu jsem byl také já. Situace byla vážná a nám nezbylo nic jiného, nežli okamžitě odejít.

V následujících dnech byli „dobrušťáci“ plni radostného očekávání příchodu Rudé armády. Přesto, že Dobruškou projížděly ustupující německé jednotky, byly již na radnici vyvěšeny vlajky spojeneckých armád. Jednotky nebo skupiny německých vojáků byly odváděny do kasáren a tam odzbrojovány našimi dobrovolníky.

Večer 9. května 1945 přijela do Dobrušky první průzkumná hlídka sovětské armády. Druhý den 10. května v poledních hodinách přijížděly do Dobrušky nepřehledné voje sovětské armády, vojáků uprášených i znavených, ale radostných. V té době ustupovaly zbytky německých jednotek od hor. Když uviděli, že Dobruškou projíždějí od Rychnova sovětské jednotky, zarazili se v Kostelní ulici a plni strachu očekávali příští chvíle. Nic se jim nestalo. Němečtí vojáci byli jako jiní odvedeni do kasáren a odzbrojeni.

Ve dnech vítězství bylo v Dobrušce plno radosti. V mnohých rodinách hostili sovětské vojáky. Já jsem tuto radost naplno ještě nesdílel, protože jsem nevěděl co je s otcem, který byl roku 1940 zavléčen gestapem do německých věznic. Otec se vrátil pak až za měsíc.

Miroslav Čiháček.

Kronika jara 1945

15. ledna Uhelné oddělení Okresního úřadu v Hradci Kr. zabavilo s okamžitou platností všechny zásoby uhlí ve školách v Dobrušce, Valu a Domašíně. Uhlí bylo zabaveno pro pekaře, aby mohli péct chleba.
23. ledna Bylo nařízeno uvolnit budovu hlavní školy pro potřeby německé armády.
15. února Do školy se začal stěhovat německý lazaret, „Krankensammelstelle und Leichtkrankenabteilung – Feldpost 15 484.“
16. února Nařízeno, aby pro potřeby lazaretu byla uvolněna také škola čp. 428.
20. února Pro lazaret zabrána i budova učňovské školy.
28. února Do Dobrušky přijeli první utečenci tzv. „Národní hosté“. Neklamná známka úplného zhroucení německé moci.
7. března Odpoledne přijelo do Dobrušky 535 utečenců z Thomaskirchenu, kraj Ohlau. Uprchlíci projížděli Dobruškou ještě 20., 29. a 30. března.
26. 2. – 13. 3. V Dobrušce na rozkaz německé branné moci stavěny silniční uzávěry – v Solnické ulici mezi domy čp. 59 a 60, v Domašinské ulici mezi domy čp. 342 a 494, ve Svatodušní ulici mezi domy čp. 319 a 291. Na jejich budování byla vyhlášena pracovní povinnost.
- 14.-15. dubna V noci ze 14. na 15. dubna byly přerézány telegrafní sloupy od Dobrušky k Rychnovu. Od jatek k Cháborám byly přerézány téměř všechny sloupy.
5. května O půldesáté dopoledne poprvé po dlouhé přestávce 7 let zavlály v Dobrušce československé prapory. Ze zdí byly shazovány německé nápisy.
Večer se sešla na radnici poprvé vojenská komise Národního výboru.
6. května Posádkový velitel v Novém Městě nad Metují major Slabig vyhlásil v Dobrušce, Opočně a Českém Meziříčí stanné právo. Do 14 hodin téhož dne musely být obnoveny německé nápisy na ukazatelích cest, na budovách dráhy, pošty a jiných veřejných institucích.
6. května Od půl dvanácté procházely Dobruškou ozbrojené německé hlídky. Posádkový velitel požadoval záruku, že bude zachován klid. Jako rukojmí byli do kasáren odvedeni Jan Barvíř, Karel Lenfeld, Josef Roubal, Jaroslav Řehák a Josef Škoda. Propuštění byli 8. 5. ráno.

- 8. května Za časného jitra opustila německá posádka Dobrušku. Ten den byl odstěhován i lazaret.
- 8.-9. května Dobruškou projížděly nebo procházely ustupující německé oddíly. Byly našimi občany odzbrojovány.
- 9. května Po 14. hod. projel městem esesácký oddíl 40 tanků v plné zbroji a střílel po vlajkách a rudých praporech.
- 9. května Ve smyslu výzvy naší vlády z jejího prozatímního sídla v Košicích vydal místní národní výbor provolání k občanům.
- 10. května *Dne 10. května 1945 pět minut před jedenáctou hodinou přijeli od Solnice naši osvoboditelé. Nelze vypovědět s jakou radostí jsme vítali na náměstí představitele sovětské moci plukovníka Šibalova, jeho doprovod a oddíly unavených, ale usmívajících se rudoarmejců.*

Oslavy 30. výročí osvobození v Dobrušce

budou pokračovat bohatým programem po celý květen a vyvrcholí okrskovou spartakiádou v Dobrušce 1. června 1975.

Z významných akcí Vás upozorňujeme především:

- 30. 4. Lampiónový průvod dětí, oheň míru a ohňostroj za sokolovnou
- 1. 5. Dva prvomájové průvody Dobruškou a manifestace na náměstí
- 3. 5. Celostátní štafeta Dukla – Praha
- 9. 5. Pietní vzpomínky v Bílém Újezdě u hrobu rudoarmejců a v Dobrušce u památníku obětí II. světové války
- 9. 5. Celookresní slavnost v Kostelci nad Orlicí
- 10. 5. Motocyklové závody „O pohár Dobrušky“
- 1. 6. Okrsková spartakiáda na stadiónu v Dobrušce

V májových dnech bude uspořádáno několik zajímavých výstav:

S fotografiemi o příjezdu armády do Dobrušky v květnu 1945 a o 30 letech budování města se seznámíte v zasedací síni MěstNV.

Žáci Lidové školy umění se pochlubí svými pracemi na tradiční výstavce.

Důchodci uspořádají výstavku svých prací ve vlastním zařízení. Při výstupu na ochoz radnice uvidíte výstavku kreseb kronikáře Aloise Beera.

V přízemí staré radnice bude výstavka řezbářských prací a loutek. Květen bude obohacen i dalšími politickými, kulturními a sportovními akcemi, z nichž Vás upozorňujeme na:

Veřejné slavnostní zasedání Měst výboru KSČ, Měst výboru NF a Měst NV.

Při slavnostním otevření kulturního stánku ZK JAS v Sadech pionýrů bude uspořádána přehlídka hudebních souborů.

V kině bude probíhat přehlídka filmů socialistické produkce.

Divadelní kroužek ZK JAS připravuje hru A. Jiráska: Lucerna. Automotoklub Svazarmu při VTOPÚ uspořádá již tradiční závod AUTOTUR.

Zveme občany z Dobrušky a okolí k návštěvě hodnotných akcí, kterými důstojně oslavíme 30. výročí osvobození naší vlasti Rudou armádou.

Komise NF pro oslavy 30. výročí osvobození v Dobrušce.

● *Společenská kronika*

Blahopřejeme k významnému životnímu jubileu občanům:

80 let	Chmelařová Františka, Dobruška 62	nar. 12. 5. 1895
70 let	Vernerová Julie, Dobruška 119	12. 5. 1905
	Lendělová Jana, Dobruška 256	17. 5. 1905
	Metznerová Marie, Dobruška 102	25. 5. 1905
	Jahůdková Marie, Dobruška 214	18. 5. 1905
	Lenfeldová Marie, Dobruška 406	28. 5. 1905
	Vaňková Marie, Dobruška-Pulice 20	30. 5. 1905
	Hanuš Václav, Dobruška 564	5. 5. 1905
	Lhotský Vít, Dobruška-Křovice 11	13. 5. 1905

Vítáme do života narozené děti:

Martina Bestvinu, Dobruška 149	nar. 19. 2. 1975
Pavla Hůlku, Dobruška 587	3. 3. 1975
Ctibora Baláše, Dobruška 579	6. 3. 1975
Ladislava Resla, Dobruška 747	8. 3. 1975
Aleše Lánského, Dobruška 621	15. 3. 1975
Martina Šindleru, Dobruška 781	16. 3. 1975
Petru Novotnou, Dobruška-Křovice 5	16. 3. 1975
Jana Michalíka, Dobruška-Pulice 115	16. 3. 1975
Vladimíru Tribulovou, Dobruška-Křovice 3	24. 3. 1975
Jiřího Řihu, Dobruška-Křovice 36	29. 3. 1975
Roberta Dubského, Dobruška 619	28. 3. 1975

Sňatek uzavřeli:

Antonín Domáček, Dobruška 633 – Eva Dostálová, Rokytnice v O. h.
Karel Popelka, Dobruška 837 – Irena Vysoká, Dobruška 820

Josef Dvořák, Dobruška 335 – Věra Horáková, Dobruška 441
Zdeněk Svědík, Dobruška-Chábory 3 – Dagmar Čermáková, Masty
Jaromír Hušek, Dobruška 831 – Iva Kvirencová, Opočno 38
Jaroslav Marek, Nové Město n. M. – Marie Kořínková, Dobruška 546

Loučíme se se zemřelými občany:

Boženou Barvířovou, Dobruška 101	nar. 1. 2. 1905
Josefem Klimešem, Dobruška 459	27. 10. 1907
Eduardem Zmatlíkem, Dobruška 325	4. 3. 1881
Alžbětou Zimovou, Dobruška 794	6. 6. 1887
Annou Ehlovou, Dobruška-Křovice 22	23. 5. 1895
Janem Lichým, Dobruška-Křovice 43	23. 1. 1905
Janem Drašnarem, Dobruška 567	26.12. 1894

● **Čpřávy Žávodního klubu JAS Dobruška**

*K 30. výročí osvobození naší vlasti Sovětskou armádou uskuteční
ZK JAS ROH*

Měsíc zájmové umělecké činnosti

v adaptované budově ZK v Sadech pionýrů

Ve čtvrtek 8. května v 16 hodin

Slavnostní aktiv

k otevření ZK

V neděli 11. května v 19.30 hodin

Večer v klubu

*Pořad, v němž se představí zájmové kroužky a soubory ZK
se svými hosty. Vstupné: 5, 6, 8 Kčs*

Ve čtvrtek 15. května v 19 hodin

Koncert žáků

hudebního a tanečního oboru LŠU.

V pátek 16. května v 17 hodin

Setkání mladých

Společenský večer absolventů kursů tance z r. 1972-74.

*Rídí prof. L. Grau, hraje taneční orchestr KD ROH Hradec Kr.,
ved. M. Mužik. Místenky 12 Kčs, pro absolventy 6 Kčs.*

V pátek 16. května až neděle 18. května

Zájezd do Drážďan

pro absolventy kursů němčiny – informace u lektora J. Potůčka.

V pondělí 19. května v 19.30 hodin

Slavnostní zasedání

MěstV KSČ, MěstV NF a MěstNV

V úterý 20. května v 8, 11 a 19.30 hodin

KUBULA A KUBA KUBIKULA

divadelní představení ZDŠ Dobruška, Pulická ul.

Režie: M. Sixta a J. Melichar.

V pátek 23. května v 8, 11 a 19.30 hodin

Akademie

žáků ZDŠ Dobrušky, ul. Fr. Kupky. Režie: J. Potůček.

V neděli 25. května v 19.30 hodin

Socialisticky žít

Soutěžní zábavný pořad pro BSP dobrušských závodů.

Vstupné: 5, 6, 7 Kčs.

V pátek 30. a v sobotu 31. května v 19.30 hodin

Lucerna

divadelní představení hry Al. Jiráska v provedení souboru

„F. A. Šubert“. Režie: J. Melichar a Vl. Balcar.

Vstupné: 8, 9, 10 Kčs

V Ý S T A V Y :

1. – 5. května v zasedací síni MěstNV

Fotografie ze dnů osvobození a výstavby města

1. – 9. května v přízemí staré radnice

Vývoj loutek v Dobrušce

k 200. výročí narození Matěje Kopeckého.

*Předprodej vstupenek a místenek na všechny pořady v prodejně
n. p. Kniha, náměstí F. L. Věka. – Změna programu vyhrazena.*

Panoramatické kino 70 Dobruška

*Pozor na začátky
představení!*

H R A J E V K V Ě T N U 1 9 7 5

1. čtvrtek v 17 a 20 hod.
Vstupné: 3, 4, 5 Kčs
Sleva se poskytuje!

Kdo hledá zlaté dno

Český barevný film – příběh o tom, kde se dá najít štěstí. V hlavních rolích Jan Hrušínský, J. Giergielová a J. Pántík. –
Režie Jiří Menzel. Mládeži nepřístupný!

2. pátek v 17 a 20 hod.
Vstupné: 2, 3, 4 Kčs

Tři chlapi v chalupě

Starší oblíbená česká veselohra – příběhy televizní rodiny – dědy, otce a syna Potůčkových. V hlavních rolích L. Lipský, J. Skopec a V. Trojan. Režie Josef Mach. Mládeži přístupný!

3. sobota v 17 a 20 hod. 4. neděle v 17 a 20 hod. Vstupné: 4, 5, 6 Kčs	Veselí chlapíci Francouzská barevná veselohra – o velikém pokušení, vzácné relikvii a světské krádeži. V hlavní roli P. Preboist. Režie M. Gerard. Mládeži přístupný!
6. úterý v 17 a 20 hod. 7. středa jen v 17 hod. Vstupné: 4, 5, 6 Kčs Sleva se poskytuje!	Noc na Karlštejně Oblíbený český muzikál podle Jar. Vrchlického. Hrají: V. Brodský, J. Brejchová, K. Höger, W. Matuška, M. Kopecký a další oblíbení herci a zpěváci. Režie Zd. Podskalský. Mládeži přístupný!
7. středa jen ve 20 hod. 28. středa jen ve 20 hod.	Člověk na kolejích Starší polský film – režie A. Munk. Včera neděle byla Starší český film z r. 1938, rež. V. Šorš. Jen pro členy Filmového klubu.
8. čtvrtek v 17 a 20 hod. Vstupné: 2, 3, 4 Kčs	Veliká noc a veliký den Slovenský film – události posledního dne války v jedné ze slovenských vesnic. V hlavní roli M. Drahoukoupilová a Št. Kvietik. Režie Št. Uher. Mládeži přístupný!
9. pátek jen ve 20 hod. 10. sobota v 17 a 20 hod. 11. neděle v 17 a 20 hod. Na průkazy KPSF Vstupné: 10, 14, 16 Kčs Sleva se poskytuje	Ke 30. výročí osvobození naší vlasti uvádíme Život v boji Pokračování dramatického života generála Šapovalova. V hl. roli Matvejev. Sovětský barevný 70 mm velkofilm. – Režie J. Karelov. Mládeži přístupný!
13. úterý v 17 a 20 hod. 14. středa v 17 a 20 hod. Vstupné: 4, 5, 6 Kčs	Předsvatební cesta Milostný příběh novináře podle novely K. Tucholského. Barevný film NSR. – V hl. roli C. Froboessová a C. Wolf. Režie Hoffmann. Mládeži nepřístupný!
15. čtvrtek v 17 a 20 hod. Vstupné: 3, 4, 5 Kčs Sleva se poskytuje!	Sedmého dne večer Český barevný detektivní film – v hl. roli E. Cupák, H. Packertová, K. Höger, L. Munzar, J. Beyvl a j. Režie: Vl. Čech. Mládeži přístupný!

16. pátek v 17 a 20 hod.	Znak Neptuna
17. sobota v 17 a 20 hod.	Kanadský barevný film – širokoúhlý –
18. neděle v 17 a 20 hod.	dramatický zápas v hlubinách oceánu.
Vstupné: 6, 7, 8 Kčs	Režie D. Petrie. Mládeži přístupný!
20. úterý v 17 a 20 hod.	Holky z porcelánu
21. středa v 17 a 20 hod.	Premiéra české barevné veselohry o hol-
22. čtvrtek v 17 a 20 hod.	kách a jedné inventuře. Další ze série
Vstupné: 4, 5, 6 Kčs	nových dobrých českých veseloher.
Sleva se poskytuje!	Režie J. Herz. Mládeži přístupný!
23. pátek v 16 a 20 hod.	Uvádíme naposledy před skončením
24. sobota v 16 a 20 hod.	monopolu
25. neděle v 16 a 20 hod.	Vzpoura na Bounty
Vstupné: 14, 18, 20 Kčs	Marlon Brando v hl. roli dobrodružného
Sleva se poskytuje!	filmu. Režie Milestone. Americký barev-
	ný 70 mm velkofilm. Mládeži přístupný!
27. úterý v 17 a 20 hod.	Má láska
28. středa jen v 17 hod.	Příběh dvou mladých lidí, kteří vzdoro-
Vstupné: 4, 5, 6 Kčs	vali osudu. Barevný film v koprodukcí
Na průkazy KPSF !	SSSR – Japonsko. Režie Kenži Jošido
Sleva se poskytuje!	a A. Mitta. Mládeži přístupný!
29. čtvrtek v 17 a 20 hod.	Zvoník u Matky boží
30. pátek jen ve 20 hod.	Filmový přepis známého románu Vikto-
31. sobota v 17 a 20 hod.	ra Huga. V hl. roli Gina Lollobrigida
1. června v 17 a 20 hod.	a Anthony Quin. Francouzský barevný
Vstupné: 6, 7, 8 Kčs	širokoúhlý film. Režie: J. Delannoy.
	Mládeži přístupný.

V červnu uvádíme 70 mm filmy - My Fair Lady - Africký slon

Změna programu vyhrazena. Předprodej vstupenek týden před uvedením filmu. Pokladna otevřena od 13 hod., v sobotu a v neděli 2 hod. před představením. Písemné i telefonické objednávky vyřizuje KINO 70 Dobruška, tel. 315, PSČ 518 01. Zamluvené vstupenky nutno vyzvednout 30 minut před představením, jinak budou prodány. Přicházejte včas, jinak budete do hlediště uvedeni až po týdeníku.

Městský národní výbor v Dobrušce

Odběratel:

Poštovné paušalováno!

K U L T U R N Í K A L E N D Á Ř D O B R U Š K A 1 9 7 5

Vydává Městský národní výbor v Dobrušce
nákladem 1600 výtisků.

CENA TOHOTO VÝTIKU Kčs 2, roční předplatné Kčs 15,-
Tisk VČT Pardubice, provoz 15 Rychnov n. Kn.